

ATT FINNA STIGEN

En resa mitt i livet

Jesper Boudin

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Tack Iréne för ditt fantastiska mentorskap

Innehåll

I DET TYSTA	9
PARKLÄNGTAN	11
LÄNGTAR EFTER DIG	13
PÅ VÄG HEM	17
TA MIN HAND	21
FÖRÄNDRING	23
BEVIS	27
HUMLEGÅRDEN	31
DIMRIDÅ	33
TELEFON	35
SAMTAL	41
DET SNÖAR	45
DJÄVUL	49
ATT VÄLJA	53
SADISM	57
VÄNNER	65
UPPGIVEN	71
VILSE	75
FÖRSTÅDD	77
RESPEKT	83
OFFER	85
HÄR ÄR JAG	87
ATT VAKNA	91

I DET TYSTA

Månaderna på slutet var tysta, som om allt saknade betydelse och ändå skulle tvättas bort. Det renande bad som väntade gjorde att orden blev stumma och meningslösa. Allt som blev kvar var en lång tigande väntan på förändring, ett ljudlöst hopp om att lidandet skulle lindras. Tanken bad om att orka ytterligare en dag, att stå ut, att uthärda dig.

Förödmjukad och utnyttjad gav den dämpade och lågmälda dagen lättnad. Ingen konfrontation eller något möte som störde friden i den ödemark som återstod. Med beslutsamhet vändes dagen till natt och av det vanliga fanns intet. Tryggheten kördes bort och osäkerhet närdes av dig, för att du skulle stå ut, uthärda dig själv.

Orden var tomma när jag lämnade av dig. Vi satt tysta och trötta, i väntan på att tiden skulle ta slut, att det bara skulle bli minnen kvar. Den sista kramen blev kort och kroppen blev oberörd av mötet. Så många steg och så många ord som tagit oss hit och ändå var vi mållösa. Vi förstod inte hur vi kommit hit, att vi hade gått vilse under nattens mörker.

Den lågmälda och dämpade dagen fick betydelse, den gav kraft, kraft för att kunna lämna dig.

PARKLÄNGTAN

Sitter på en bänk och väntar, om ett tag kommer du,
du kommer till mig.

Tiden har stannat och skänker en tillfredsställelse, en
ro i min värld.

I min värld råder känslorna, de får styra och kittla
min kropp. De ger mig njutning och välbehag, för
jag vet att du är på väg till mig. Tiden går så långsamt
att jag kan höra blombladen viska till varandra, de
är också förväntansfulla. De känner min värme, min
glädje och mitt hjärta genom jorden.

Min värme sprider sig, delar med sig till andra som
blir glada och upplyfta. Världen ler.

Solen smeker mig och dina steg känner jag igen på
långt håll utan att min blick behöver leta. Jag känner
när du är nära, långt innan jag kan se dig.

Min kropp njuter och varje vindkittling väcker min-
nen och lust.

När du tar min hand finns bara vi två.

LÄNGTAR EFTER DIG

Jag tänker ofta på dig och du finns med mig när jag drömmer. Det är mycket jag skulle vilja berätta för dig. Det som händer i mitt liv vill jag dela med dig och höra vad du skulle säga. Eller bara att jag vill göra dig stolt eller glad. Ibland kan jag höra din röst, hur du nyfiket ställer frågor och vill veta. Aldrig dömande, bara undrande och nyfiket.

Förra sommarn när jag åkte vattenskidor, efter min båt som du inte har sett, låg viken spegelblankt och inbjudande i solen. Lyra var med på bryggan och satt fint och viftade på svansen. Hon ville hoppa ner i vattnet och vara med. Jag tänkte på alla gånger vi skrattat åt henne när hon slängt sig ut från kanten. Dykt ner under vattenytan för att sedan ta sig en lite runda innan hon hämtade tennisbollen. När båtmotorn mullrade drog linan efter båten snabbt upp mig på vattenytan. Skidorna gled fram och varje sväng var frihet. Plötsligt skar den ena skidan in i en svallvåg. Jag flög genom luften och sedan ner i vattnet där jag tumlade runt. Omtöcknad kom jag upp till ytan och hade tappat orienteringen. På kvällen när vi grillade fick jag lust att ringa dig för att berätta vad som hänt. Få höra ditt skratt och din fråga om jag

hade gjort mig illa. Säga att jag skulle vilja att du var med, att du var saknad.

En annan gång jag ville ringa var när jag läste i tidningen om ett hus som var till salu bredvid vår sommarstuga. Ville prata om minnena från somrarna, om hur vi på kvällarna drack varm mjölk med en skvätt kaffe i för att hålla värmen när kvällsdaggen lagt sig på gräset. Tänkte fråga dig om du kom ihåg den gången jag stod på Abborrberget för att fiska och fick napp av något stort. När ytan bröts var det cyklopet pappa tappade kvällen innan när han dök i sjön.

Eller som i julas när jag satte mig vid pianot och spelade Hosianna, som du alltid ville att jag gjorde på julaftonskvällen. Då tänkte jag på dig och på hockeygrillorna jag fick av dig ett år. Jag hade önskat mig cowboyboots, men fick skridskor. Du läste säker en besviken min i mitt ansikte. Men jag skulle vilja berätta för dig att det är den julklapp jag minns bäst.

När jag var i regnskogen i Australien tänkte jag på dig och hur rädd du var för spindlar. Ditt ansikte hade uttryckt avsky när jag hade berättat om spindeln i min bädd. Det var mörkt inne i skogen och prick klockan tjuogoett stängde de av elgeneratorn. Det lilla ljud som lampan i rummet gav försvann och man kunde inte se sin hand framför sig. Personalen hade gett instruktioner om att alla var tvungna att vara vid sin säng när mörkret inföll. Annars skulle man inte hitta sin plats. När jag en kväll lyfte på täcket låg där en stor spindel mellan lakanen. Samtidigt var det någon som vred om

strömbrytaren till generatorn och alla lampor slocknade. Jag skulle vilja berätta för dig att jag tänkte på dig i mörkret, att din rädsla gav mig mod den natten.

Mitt sista minne av dig farmor, är på sjukhuset. Det var svårt att stå ut med att se dig må så dåligt. Att sjukdomen hade tagit så mycket ifrån dig. Familjen var samlad och personalen gick in och ut ur rummet. De fanns där för dig men de störde det privata, vårt möte. Ville så gärna vara hos dig men jag klarade inte av det. Allt blev stort och avgörande. Tankarna flöt ihop. Mamma körde mig till stationen. Tåget skulle bli en flykt därifrån, men i bilen började tårarna komma och jag ville tillbaka till dig. Behövde sitta med dig, ensam med dig, även om du inte märkte att jag var där. Morfinet var din hjälp, hjälp mot smärta och ångest. Sara och jag, vi fick sitta ensamma hos dig en stund inne på ditt rum. Farmor och barnbarn. Det här var vår tid, vårt avsked. På var sin sida om din säng höll vi dina händer i tystnad. Förenade mindes vi. Alla ord var överflödiga, eller inte tillräckliga. Minnen började tala och vi läste de aftonböner för dig som du lärt oss som små. Vi kände i dina händer att du var med oss.

Jag kan fortfarande ditt telefonnummer.

PÅ VÄG HEM

På väg hem stannade jag till vid ett upplyst skyltfönster. Det hade regnat hela eftermiddagen och ljuset från antikaffären speglades i den tunga asfalten. De gamla sakerna lyste inbjudande till värmen och i tanken ville jag gå in. I stället blev jag stående i ett lugn. Tankarna stod stilla, nästan så att jag inte märkte att jag tänkte alls. Kroppen var lätt och ihålig, nästan som en av vaserna inne i värmen på andra sidan glaset. Den var som ett skal som höll ihop det som var inuti så att det inte flöt ut på den kalla marken.

Lugnet blev harmoniskt. Här vill jag stå kvar, vill att tiden står still, och bara finnas till. Min tanke har funnit en lugn hamn i nöden när världen är obegriplig. Här vill jag att mina fötter slår rot genom asfalten, håller mig kvar här i ett vakuum av lugn. Tanken är svindlande, att bara kunna finnas till, existera, utan att bli påverkad av andra. Som ett gammalt träd som bara står stilla, iakttagande och ser hur världen och människorna försvinner förbi, generation efter generation, och själv står trygg och oberörd. Bara existera och njuta av vinden i mitt hår, känna solen smeka mina löv och regnet släcka min törst. När jag sett tillräckligt samlar jag min kraft och låter löven falla,

vilar och begrundar en stund för att sedan sträcka mig mot solen igen.

Ibland finns en önskan att kunna vara just så. Att känna och leva med andra men att ha förmågan att gå vidare utan att sörja. Lätta mitt sinne och väsen för att få ro, och glömma det som plågar min längtan och mina drömmar. Renande att bara kunna starta om, på nytt, och på nytt, när jag vill.

En cykelklocka väcker mina öron och jag vaknar till. Efter att snabbt slagit en blick på tiden springer jag försenad till bussen hem. Klämd mellan våta jackor och mörka rockar under mitt kommunala resande kommer tankarna tillbaka. Vi rör oss alla i samma svängningar och gungningar, som en mänsklig harmoni. Det är något vackert i det också. Att finnas till med andra människor och dela det som händer i stunden. Vi har alla samma rytm här inne och upplever samma resa, men våra tankar är på olika platser. När busdörrarna öppnas skiljs det gemensamma åt. Man återvänder till det enskilda. Jag är på väg hem men det känns inte som hemma längre.

Det har inte alltid varit så. Vårt hem var ljust och varmt och jag kunde inte skynda mig hem snabbt nog. Där innanför var vår värld, som vi regerade. Från soffan skapade och planerade vi framtiden. Jag kommer inte ihåg när förändringen började, men jag kommer ihåg när jag första gången kände oro.

TA MIN HAND

Ta min hand, hos mig kan du vara lugn
Ta min hand, du kan lita på mig

Det var inte meningen att du skulle fara illa
Det var inte min avsikt

Ta min hand, det var inte med flit
Ta min hand, gör mig trygg

Led mig till förståelse, jag behöver stöd
Tyck inte synd om mig, det tynger mig

Ta min hand, stilla min oro
Håll min hand, visa mig vägen

FÖRÄNDRING

Din värme gav trygghet. Utan den var längtan nästan plågsam. En väntan som kändes oändlig även om du var nära. Stunden utan din beröring blev som ett vakuum, en väntan. Farnen var lugn och i den ville jag leva.

Din feber var lugn och din svettning ymnig. Du skulle snart vara frisk och hoppet gav styrka. I din eld var du trogen och i den ärligheten kunde vi mötas. Din glöd-gade och flammande ångest gjorde dig närvarande. De stunderna kunde vara himmelskt underbara, ångande, heta och förlamande men ändå de mest ärliga och närvarande. Det var stunder då jaget speglade sig i ärligheten och det frånvarande blev nära och levande. Då fanns en framtid, ett liv.

Den djupa närheten kom att sprida ett gift. Allt som vidrördes av kärlek blev toxiskt och mörknade. Den härsknande doften av skam blev ett stigma. Skammen blev förlamande och skulden blev oersättlig. Till slut kunde du inte köpa dig frisk, ditt guld rostade och ingen ville stå för lösen. Då var din kärlek desperat. Den stod som ett fyrverkeri mot den mörka natten och kvar på marken var jag. Åskådare, förstående och avstängd. Utan hopp eller framtid, utan kärlek, bara